

לב העיברי

לא קהילת פ"ב, וכמו שמתחילת, כי חכם עדיף מנביא, יהכיר שנספיק הוימים
יתניצני פורצני גדר, ויכול לצאת מהם, השפלת תורה יוראת ה' ביד רמה,
ואם בזה ירוסם קרנם, יהיה נשפל עיני קרן הקו' ה' ותורתו, ע"כ קאמר רק
אנשו, יהודי סגולה (כפרשיי שלח רק אנשים אלי צדיקים), פ"ב, אשר לא הלכיו
אחרי עצת ערב רב, הם יקבלו הברכה הפרטית של רבנינו, שירוסם ה' קרנם
כפרט, בתוך הרמת קרן כלל ישראל בכלל, עד כי יבא שילה, יאמי הם סוף
הדברים, אשר דיבר ר"מ ז"ל אל עדתו סמוך למותו ממש -- כתיב ואת
הברכה אשר ברך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו, מה יזאת
הברכה

אביוניהו דע"ו היא, יע"ו צריכין לשרש אחרת, ילקח ג'ון יחבי את השברים
עד כתיב, וכפ העלילות של הראשים בערכאות, לא היעילו נגד אמתה יראתם --
שיב פעם אחד הקשו הראשי בני פריץ לבטל כפ"ב, המנהג שיחל קלאפן
ומיד עמד הקצין הנכבד, הרבני מיה' צבי הורש יפה ז"ל, ילקח פטיש בידו
יאמר: הם יעבירו השוהל-קלאפער, יאמי אך בעצמי ערב יבוקר שיחל-קלאפער,
יכאשר ראי בן נשאר המנהג בקדם.

שיב פעם א' הערצו הבני פריץ, על מין רבנינו על דרשיתנו, שהיא דרש
נגד הקו' בני ארם, על שפעם, אחר, אמר רבנינו ז"ל שגם על מצות שבין אדם
לחבירו, שמקימים דשעים אין מקבלים עליהם שבה, מפני שאין עוברין הצין
ה' אלא לדעת אניש, יבן עוד עלילות, שמסרי על רבנינו ז"ל, עד שבא דבר
משפטי, שאין רשית לרבנינו ז"ל דרשיי כרבים עיד, ח"ן הספר ישבת תשובה,
ישטחו מאד הרשעים כי בקוין בעיניהם, היו הרשות רבנינו ז"ל על ששפך על
ראשם איש ג'חלים, לזמן מיעט אהיו מת צורבא מרבנן אחר, סמוך לפ"ב מיד
ציה רבנינו לשמש שיכרו, שיהיה הספר בבחינת הגדולה, ידקר את הפריצים
כמקרות הרב בדבורינו, וחוסף לדבר או הילך ימיסוף דברים קשים כגידון,
וארד היה בין אפיקורסים קצין ית"ח גדול, יאפיקורס גדול וכאשר שמע שרבנינו
מוכר גמרא אחת אמר לחבריו אין זו גמרא כלל, אך מאחריו עמד צירבא
מרבנן אחר, בשמי מיה' סגור ל"ב ז"ל, כאשר שמע בן רין לביתו, יהביא
לזמם גמרא, והמתין עד עת יציאת כרבינו, יעמד שם על הפתח, וכאשר בא האי
קצין ית"ח אפיקורס בעל מהבר ספר . . . קראי כרבים, אין זה גמרא אמרת,
הרי רק הגמרא יראה איתו ל"ב כרבים, נגד זריחת הרבנות, ישרם שראה כמעט
הגמרא הרים ידו, יתכה איתו כרבים מכה אחת אפים על החני, אין זה גמרא
אמרת, נגד רבנינו ז"ל, יתקך דאפיקורס בכדו בוין יקצף רבית, ושיב עוד הא
פצה פ"ד, בעת דואת היו רבים אפיקורסים הציפוב, בעיני עה רבנינו ז"ל יתק
מכעת, ידו אם כה בן הציפוי פניהם, עד שעשי סעודה בתשעה באב למיל
דיות רבנינו ז"ל, וברבי בקו' הם נכרך האלהינו, יערב רב היה המיד בין
ישראל אשר היו אפיקורסים דשעים יותר ייתר עיד מאשר הם כדורינו, אך
בני ישראל הפשטנים, מכרו נפשם על ק' שבקרות מנמיסו ישראל, ק"ח היראים
ק"ח החסידים, יאיתו בעינים כמה פעמים, אף אצל קיום מדיניות הקדמונים,
הלב היה גור אריה יהודי, יהדם היה דם ישראל, יתני נפשם על גדרו הרת
בפרהסיא, וזה העיקר הראשינים שמסרי נפשם על קדושת השם יכו' (ברכות
דף ח"ו).